

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

54. Sibi tribuunt initium fidei, credere, desiderare, orare, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

bonum cum tali gratia ferre non possit, sed alia potentiori egeat, quã vel primaria illa libertas redeat, exhausta totius concupiscentiæ peste, quod in ætelo fiet; vel ea manente, ita per gratiam voluntas inclinetur ad bonum, ut eam faciat velle & operari. Quod per gratiam sufficientem quantumcunque magnam fieri impossibile est, utpote cui essentialis est, dare dumtaxat, posse si velis: velle verò quod potes, aliundè quàm ab ista gratia peti debet. Si à voluntate, jam non est peccato lapsa libertas; quia idem, quod Adamus & Angeli cum gratia, sine qua non, potuerunt, potest. Extinctam autem esse libertatem ad bonum, non ægrè ferant Recentiores si Augustinus admittat, & ut alibi diximus accuratius, tanquam Christianæ Religionis basin aperte fateatur. Sed recordentur verborum Cassiani, quæ à S. Prospero castigata sunt: *Cavendum nobis est ne ita ad Dominum omnia sanctorum meritâ referamus, ut nihil nisi quod malum atque perversum est, humana ascribamus naturæ.* Et illorum, quæ precedentium ex mente Cassiani rationem continent: *Idcirco manet in homine liberum semper arbitrium; quod gratiam Dei posuit vel negligere vel amare.* Quibus verbis illam liberi arbitrii indifferentiam ad utrumlibet, quam Lessius postulat, superesse testatur; alioquin extinctum esse videretur.

Vide l. 3. de stat. nat. lapsa per multa capita à 3. usque ad 23. Cass. Coll. 13

ibid.

NOTA LIV.

Sibi tribuunt initium fidei, credere, desiderare, orare, &c.

Per istas ergò naturæ reliquias, seu superstitem à peccati ruina libertatem, hominem dicebant posse credere, posse orare, posse desiderare medicum. Atque ita initium fidei, seu primos actus fidei, & orationis in sua potestate collocabant. Quæ sententia Massiliensium celeberrimè apud Recentiores innotuit, nec hoc loco probationis eget, quia copiosè alibi tradita est.

Lib. 9. de heresi Pelag. c. 12. & 13.

Et quamvis eam tanquam proscriptam jam olim hæresin detestentur, quia tamen non satis circumspicte Massiliensium sensa ponderant, id quod generatim & in confuso ex Catholica fide damnant, in particulari inter opinionones suas capitales recepisse videntur. Ex professo quippe eodem quo Massilienses modo docent, hominè ex istis primævæ libertatis reliquijs posse credere, sperare, medicum desiderare, & implorare, si velit. Nam quod per illam gratiam sine qua non, seu sufficientem & congruam, se extra erroris aleam constitutos putant, id ipsum non potuit Massilienses ab errore defendere, ut jam alibi diversis locis explicatum est. Talis enim gratia, sicut & habitus bonus nulla ratione impedire potest, quod minus opus quod sequitur, sit opus liberi arbitrii; & humanæ voluntatis effectus, non domini spiritale gratiæ Dei. Quod etiam alijs locis abundè demonstratum est.

Vide sup. l. Nota à 2. c. 18. de heresi Pelag. c. 6. 7. & seqq. Vid. l. de grat. prim. hom. c. 15. & 16. & lib. 2. de grat. Christi salvat. c. 6.

NOTA LV.

Multiplex discrimen. Primum quod Massilienses initium fidei, & in ea perseverantiam sibi ascriberent: recentiores omnes virtutes. In quo dupliciter gravius Massiliensibus hallucinantur.

Sed Massilienses cum divinæ gratiæ præjudicium se facturos vererentur, solum initium fidei, & in ea perseverantiam, alioque quosdam imperfectos actus, orandi, gemendi, timendi, dolendi de infirmitate virium, timidæ suæ libertati seu potestati tribuerunt. Quod ex Epistolis Prosperi & Hilarii perspicuum est, & nos alibi late declaravimus.

Vide l. 2. de heresi Pelag. c. 12. & 13.

Recentiores multo gravius, idque dupliciter ex capite hallucinantur. Primum, quod actus fidei, spei, dilectionis, & similes, etiam absque omni gratia sufficiente, seu sine qua non, ex solis libertatis naturæ viribus proficere posse docent. Quæ doctrina à Molina & Lessio confidenter traditur, dum uterque ex professo docet: *Audi à prædicatione Evangelicâ summa probabilitate per omnes fidei notas proposita. possunt decernere apud se illam perpendere, & ubi perpendervnt, fidei quodam humana credere. Si enim potest, inquit Lessius, mens humana credere pernitiosa, n. illam sanè veri speciem habentia, cur non potest credere salutaria, summe probabilita? Ita ille miserabiliter conjectando palpans in tenebris, quia veram rationem differentie istius non advertit. Vnde ibidem nudis naturæ viribus tribuit, concipere ingenis desiderium beatitudinis, & petere à Deo ad illum perducere. Et Molinam similia disputantem approbat ac tuetur. Nam quod præclare se excusatos putant ex eo quod actus illi non sint supernaturales, vel meritorii, vel non ut oportet, baculo nituntur arundineo: nisi aliter, quàm soleant istud, ut oportet, explicare velint. De quo alibi latius.*

Lib. 11. de grat. efficaci c. 10. m. 4. Molina: in concord. q. 14 art. 13. disp. 10.

Secundò hallucinantur, quod non tantum initium fidei & reliquos imperfectos actus Massiliensium, sed fidem integram, dilectionem Dei, omnium virtutum opera, ipsamque perseverantiam usque in finem viribus naturalibus tribuant, cum eadem illa gratia sine qua non, quam ad solum initium fidei Massilienses libero arbitrio sociabant. Nam nihil operis boni tam excellens in quacunque virtute reperiri potest, ad quod gratiam alterius ordinis necessariam patent, quàm istam sufficientem, seu gratiam sine qua non: quæ non magis ad ea perficienda in ista virtutum infirmitate accommodata est, ac si homini fractis cruribus prostrato baculum daret, quo rectus graderetur, quemadmodum & hoc ipsum abundè suis locis explanatum est. Hoc cum animadverterent Massilienses, horruerunt enormem istam exorbitantiam: adeoque etiam in ipso initio fidei præstando hortuissent, nisi putassent, tam imbecilles actus, non esse partem sanioris, aut nomen operis boni non mereri. Vnde Hilarius: *Ceterum ad nullum opus vel incipiendum, nedum perseverandum quinquam sibi sufficere posse consentiunt: Neque*

Vide l. 1. de stat. nat. jurat. c. 11. & l. 8. de gra. Christi salv. c. 11. & 12.

Vide l. 1. de gra. Christi salvat. c. 2. & 3.

Hilarius, in Ep. ad Ant. Neque